

[Ib Christensen]

tiltrængt rentesækning. Den vil være social uden at være socialistisk og liberal uden at være konservativ. Da den indebærer et opgør med væsentlige kapital- og organisationsinteresser og privilegier, må den på nogle områder gennemføres med borgerlige partier, på andre områder med socialistiske partier. Kun skiftende flertal kan altså løse landets problemer, mens blokpolitikken lammer alt. Den hårdeste anklage, der kan rettes mod regeringen og højrepartierne, er, at de tilsyneladende ikke indser dette, og at regeringen fører en økonomisk politik, der søger betalingsbalanceunderskuddet nedbragt gennem massearbejdsløshed. Det er derfor retsforbundets ønske, at den nuværende regering afløses af en bred samarbejdsregering, hvor intet parti gennem veto kan lamme beslutningerne. Det vil give den stabilitet og handlegkraft, som landet har brug for.

Det økonomiske råds formandskab har igen afleveret en rapport, hvori man gentager sit budskab om, at der skal føres en ny valutapolitik, hvis ikke man skal få fuldstændig destruerende virkninger for beskæftigelsen af den økonomiske politik. Man siger videre, at hvis den nuværende økonomiske politik, som den er kommet til udtryk gennem det såkaldte miniforlig, skal fortsættes i sin konsekvens, bliver der 12 mia kr. i ekstra skatter hvert år i de kommende tre år plus 260.000 arbejdsløse i 1983. Derfor, siger de økonomiske vismænd, må vi indskibe os i andre løsninger, og de nævner for Gud ved hvilken gang, at der skal en ny valutapolitik til. Sandhedens time tror jeg er nær, for en sådan massearbejdsløshed tror jeg ikke engang den socialdemokratiske regering kan tage ansvaret for.

Dertil kommer imidlertid – og det er jo det, der skaber regeringen problemer – at valutapolitikken er et produkt af EF-integrationen. Ved at følge denne EF-integration, arbejde med på den og bøje sig for den er man afskåret fra at bruge et styringsmiddel, der så helt oplagt er i dansk interesse og livsnødvendigt for dansk økonomi, hvis ikke de sociale konsekvenser skal være rystende og uacceptable.

Selvfølger skal der også bruges andre instrumenter, og jeg nævnte en udgiftsreform som en af de ting, der bør gennemføres. Når vi er nået til det punkt, hvor 65 pct. af de samlede indtægter går over de offentlige kas-

ser, er det mildt sagt på tide at bremse op. Vi har ikke råd til at antage 30.000 nye i den offentlige sektor pr. år, og derfor må vi foretage en sondring mellem, hvad der er egentlige offentlige opgaver, som skal løses på en rimelig og forsvarlig måde, og hvad det offentlige kan befri sig for.

Vi slipper ikke for at se på de sociale udgifter, og retsforbundet tog medansvar for indførelse af socialindkomstbegrebet, selv om vi var imod de to love, der særlig vedrører de handicappede, og ikke kunne forstå, at forligspartierne insisterede på at skære ned netop på det område. Det drejer sig jo kun om besparelser på 6 mill. kr. af et samlet beløb på 500–600 mill. kr. Men som sagt må vi erkende, at de sociale udgifter i højere omfang må kanaliseres derhen, hvor behovet er, i stedet for at alle skal yde hjælp til alle. Den sandhedens erkendelse burde alle partier nå til her i folketinget, ikke mindst de partier, som mest taler om besparelser på de sociale områder.

Uddannelsesområdet er der næppe mange besparelser at hente på, men på et område som trafikpolitikken er der klart muligheder, ikke ved at skære ned på den kollektive trafik, men tværtimod ved at skære ned på projekter som f. eks. Farøprojektet, hvor 2 mia kr. kastes ud til ingen verdens nytte, i hvert fald til et helt overdimensioneret og forældet projekt.

Vi har skrevet til regeringen og tilbudt at være med til en forsvarspolitisk løsning, der indebærer en udgiftsmæssig nulløsning, og der er, hvis regeringen ellers vil det, flertal herfor. Når der skal spares så hårdt og så meget på de offentlige udgifter, som nødvendigheden tilsiger, bør det ikke være sådan, at man på forsvarsområdet sætte udgifterne i vejret.

Vi er skarpt kritiske over for regeringens og dens forligspartiets politik med hensyn til erhvervsfremme og beskæftigelse, som jo består i, at man først dynger skatter og afgifter på 5½ mia kr. ud over befolkningen og så bruger 5 mia kr. til at yde tilskud til såkaldt erhvervs- og beskæftigelsesfremme. Efter at man har ødelagt med den ene hånd, så prøver man altså at genopbygge med den anden. Vi tror ikke på denne planøkonomiske politik og er derfor gået skarpt imod den. Vi mener tværtimod, at vi skal afvikle disse hvervstilsbud, som er konkurrenceforvriden-